

Za krále a za vlast

„Pane, někdo sem jede. Podle uniformy paladin.“

„Konkrétně? Zas tolik nás tady není.“

„Ten nebude z města, pane. Vypadá jako cizinec.“

„Návštěva z pevniny?“ Sebastian March, velitel vojenské posádky střežící průsmyk vedoucí do Hornického údolí, choval nedůvěru ke každé návštěvě, která k němu nepřišla v barvách khorinické stráže nebo v řetězech. Zdejšími usedlíkům bylo všechno jedno. Průměrný trestanec byl možná zlořád, co by jej při první příležitosti praštil do hlavy nejbližším do ruky padnoucím tvrdým předmětem, ale to byl zrovna ten druh nebezpečí, na který se dalo zvyknout. Královi muži z pevniny – především paladinové – se dali označit jedině za nepředvídatelné, neboť v deseti případech z deseti se jednalo o inspektory na přepadové kontrole, u kterých nebylo nikdy jisté, jakým způsobem zareagují na svůj příděl všimného.

Velitel se nasoukal do uniformy, aby působil náležitě reprezentativně. Myrtanská červená a bílá na něm vypadaly lépe před pěti lety, kdy ještě pobíhal po bojištích a hrál s ostatními paladiny hru *ulov co nejvíce skřetích skalpů*. Od té doby, co byl blahosklonně převelen na poklidný post na vnější straně jednosměrné bariéry, nabíral spíše tuk než svaly.

„Rytíři Marchi! Zdraví tě rytíř Siegfried Caumo! Pusť mě za své hradby, mám pro tebe poselství.“

„Co je to za šaška... ehm, pane, prej je to...“

„Jo, jo, rytíř Caumo. Já Siegfrieda znám. Vyřídím to s ním. Ty raději oběhni kluky, ať schovají karty. Ten chlap dokáže být osinou v zadku na tyhle věci...“

Sebastian s velikou nelibostí opustil teplou náruč svého krbu a vydal se přijmout tvrdou ránu svištícího ledového vichru. Jeho muži byli z návštěvy očividně stejně otráveni jako on – práce přece bývá jen na den předání nebo při přebírání vězňů od khorinických. Ani jedno nebylo na dnešek plánováno.

Velitel vystoupil na dřevěnou palisádu a shlédl na jezdce v plné zbroji: „Rytíři Caumo! Co tě přivádí do našeho průsmyku?“

„Zpráva od krále, rytíři Marchi!“ Siegfried Caumo se též za posledních pět let změnil k horšímu, ale z jiných důvodů. Pivní břicho mu v nejbližší době nehrozilo, ale svaly již byly dle jeho vzezření unavené. Plátová zbroj jej viditelně spíše tížila, než chránila. Kdysi statný mládenec nyní působil křehce. „Pusťš mě, nebo mě necháš čekat v tomto studeném větru?“

„Otevřete bránu.“

***

„Dlouho jsme se neviděli, příteli. Naposledy...“

„U Faringu, před pěti lety. Ztloustl jsi.“

„Mám klidné povolání. Ty jsi zase zchudl. To se náš král – Innos mu žehnej – vůbec nezajímá o zásobovací linie?“

„Já mám zase neklidné povolání – takové, které si žádá oběti jak na těle, tak na duchu.“

„Klid, jen žertuju. Dáš si skleničku?“

„Ne, děkuji. Ve službě nepiji.“

Copak je to za vojáka, kroutil Sebastian v duchu hlavou. *Co už, zbyde víc na mě...*

Khorinis měl z hlediska klimatu a geografické polohy perfektní předpoklady pro to, aby se stal rájem všech profesionálních alkoholiků a samozvaných degustátorů. Pivaři, vinaři, milovníci ovoce v kapalném stavu – každý si zde našel to svoje. A když vás omrzela místní chlást, na tržišti se vždy dalo najít něco nového a exotického. Sebastian měl ale tušení, že tato situace si žádá starou dobrou švestku.

Znovu usazen a se skleničkou v ruce se zadíval na bývalého bratra ve zbrani. Zatímco jednomu z nich se od jednoho ucha ke druhému táhl radostný úsměv, ten druhý se s viditelnou nespokojeností ve tváři nejspíše narodil.

„Tak co se děje v prvním liniích? Takticky ustupujeme?“

„Bojujeme se skřety o každou píď. Co neudržíme, to srovnáme se zemí, aby to nepřítel nevyužil.“

„Jo? Zpomalilo je to alespoň trochu?“

„Jejich zásobovací linie – ta záležitost, o kterou se náš král podle tebe nestará – nemají šanci být dlouhodobě v takovém stavu, aby bylo hlavní vojsko včas a dostatečně zásobeno.“

„Takže za chvíli budeš bojovat s vychrtlými skřety?“

Teď už se Siegfried neovládl a praštil pěstí do stolu: „Já alespoň bojuji! Já jsem alespoň nevyužil první příležitosti k tomu, abych se uklidil na nějaký zapadlý ostrov.“

Sebastian usrl a pohodlně se opřel o opěradlo svého křesla: „Ale no tak, bratře. Vždyť já tu vykonávám velmi důležitý úkol. Jsem spojnicí mezi civilizací a bezvládním. Vyměňuji ty nejhorší z nás za ten nejlepší kov.“

„Teď už ne. Král odstupuje od dohody s trestanci.“

Na okamžik se Sebastianova mysl ztratila v prázdnotě. Pronikavá vůně kořalky dorážející na jeho nos mu připomněla, že se nadále nachází ve světě bdění a nikoliv snů. Přiložil skleničku ke svým rtům a obrátil ji dnem vzhůru. Svět se tak většinou stával veselejší – *Proč je tu teda taková tma?*

Výrazy ve tvářích obou mužů se vmžiku vyměnily – zatímco Sebastian nevypadal nikdy tak vážně, Siegfried se usmíval. Ale nebyl to veselý úsměv. Spíše to byl škleb někoho, kdo se po letech ponižování mohl konečně pomstít místnímu vtipáčkovi.

„Už... nebudeme přebírat rudu od trestanců?“

„Ne. Máme už více zbraní než lidí. A trestance na naší straně bariéry si taky nemůžeme dovolit dále posílat. Kdo může, ten půjde do první linie.“

„Ze zločinců budou vojáci?“

„Když přežijí, dostanou milost.“

„A ty myslíš, že jim takový slib bude stačit?“

„Samozřejmě. Buď poslechnou rozkazy dobrovolně, nebo skončí na šibenici.“

„Dobrovolně. To bych chtěl vidět.“

„Taky že uvidíš. Do konce týdne vyplouvám zpět na Myrtanu – a ty a tví muži se mnou. Konec války je blízko, Sebastiane.“

Tak jo, hlavně klid. Sebastianovi první linie ani trochu nechyběla. Nepovažoval se za zbabělce – mezi paladiny se pro stříbrný jazyk a pohlednou tvář rozhodně nedostal. Skřetí hordu ale naposledy viděl ve svých nočních mýrách a doufal, že tomu tak do konce života i zůstane. Sjednat vhodný kurz mezi rudou a vnějším zbožím – jídlem, chlastem, drahými látkami – byl posledních několik let jeho jediný úkol a musel říct, že byl s tímto skromným posláním velmi spokojený. *Konec války... kdy jsem to už slyšel?*

„Doufám, že ještě udržíš meč, příteli. Cvičíš své muže?“

„Kdy to jen jde. Jsou to spíš hlídači než vojáci.“

„Hm. Kopí ale snad udrží, ne?“

„Jo. Do týdne odcházíme, říkáš?“

„Ano.“

„Uhm. Co vězni, co tady máme?“

„Jdou s námi. Být tebou, tak se zrušením tábora moc dlouho neotálím.“

„Tak to abychom začali, ne?“

***

„Tak jo, pánové. Končíme. Jdeme bojovat na pevninu – za krále a za vlast. Třikrát hurá.“
Tak vysokého entusiasmů, jaký teď projevovali jeho muži, se Sebastian naposledy setkal na pohřbu jednoho neoblíbeného bohatého strýčka, který v závěti věnoval svůj majetek sirotčinci.
„Dobrá. Carlosi, Vincente, gratuluju, právě jste povýšili. Vy povedete tuhle nevzdělanou bandu a zrušíte to tu. Bereme odsud všechno, co můžeme. Prioritně výzbroj, proviant a trestance. Postupně rozebírejte tábor – jako poslední nechte vězeňské klece a vojenské ubytovny. Ještě tu tak dvakrát přespíme. Nerad bych, aby mi tu kvůli vaší špatné logistice musela v noci mrznout prdel. No? Dotazy? Ne? Tak mazejte.“

„Takhle se mluví s vojáky?“

„Jo. S těmahle jo. Tihle si na parádu nepotrpí.“

Takže tohle je konec Štítonošky. Sebastianovi ten název vždycky připadal vtipný. Formálně vzato byl tento vojenský tábor v záznamech veden jako pevnost, jeho jediným obraným prvkem byla ale obyčejná dřevěná palisáda, která zatarasovala vchod do průsmyku. Pravda, zbytek obklopovaly hory... ale nazývat *Štítonošku* pevností bylo jako označit za královnu bordelmamá místního bordelu jen z toho důvodu, že ve městě platí za jednu z hlavních autorit. Nemělo to prostě tu vznešenost. Sebastian ale každopádně věděl, že ta změt' chatrčí a klecí táhnoucí se od jednoho konce průsmyku ke druhému mu bude chybět.

„Když už seš tady – nechceš si to tu prohlídnout?“

„Rád se podívám na vězně. Myslím, že tě dost dobře neslyšeli.“

Ty nabubřelej parchante.

***

„Tak tady je máš. Líbí?“

Siegfried neodpověděl; Sebastian zase na druhou stranu byl rád, že mu alespoň na okamžik z ksichtu zmizel ten jeho úšklebek. Typický paladin – mapy, strategie a parádičky jim jdou, ale ve chvíli, kdy se střetnou s reálným světem, se najednou všemu diví.

Před nimi stálo několik klecí; každá z nich mohla pojmout šest lidí, v praxi jich tam ale někdy bylo i dvojnásob. Všichni se měli – až doposud – dostat do kolonie, ale nikdy ne najednou. Náhlý příval lidí by pro starousedlíky mohl být nepříjemný a složitý. Nováčky bylo nejlépe posílat v malém počtu. Politické vězně, kteří mohli v minulosti nějakému rudobaronovi či jinému pohlavárovi šlápnout na kuří oko, bylo nejvhodnější posílat jen po domluvě za vyšší šarži. Zvláštní příplatek pak připadal v úvahu tehdy, když se za bariéru měla poslat ženská.

Nyní na dva rytíře hledělo dvacet párů očí. *Prej vojáci...*

„Tady máme zloděje pšenice. Tamhle rváče. A na tuhle si dávat velký pozor.“

„Je to jen žena.“

„A ty seš pohlednej, mládenče,“ zareagovala vězenkyně. Natáhla svou útlu ruku přes mříže a pokusila se Siegfriedovi šáhnout na hrudní plát. Marně. „Vypadáš unaveně, důstojníku. Hele, sem tu nevinně, mohl bys...“

„Na tu fakt velký pozor. Mladému Prickovi, synovi soudce, před dvěma týdny uhryzla nádobíčko.“

„Ale předtím jsem ho nechala, aby se udělal!“

„Jemu se to prý moc nelíbilo.“

„Ehm,“ odkašlal si Siegfried. „Jak tady... velitel říkal. Rušíme to tady. A vy jste oficiálně rekruty myrtanské armády. Svou svobodu si můžete vybojovat v první linii.“

„Si vyser,“ zaznělo z publika.

„Jdí do prdele,“ oponoval druhý hlas, který očividně preferoval cestování v protiproudu.

„Hele, ženské berete taky?“ ozvala se hryzačka.

„Když si budeš hlídat zuby, přebľafneš se až ke generálskému stanu,“ zamumlal Sebastian. „Tak jo, spokojený s prohlídkou, Siegfriede?“

Rytíř se zamračil, narovnal se a pravil: „Ano. Ano. To bude stačit.“

„Dobrá,“ pokrčil Sebastian rameny. „Co kdybychom se podívali k bariéře? Třeba budeme mít štěstí, třeba se objeví...“

***

Pohled na bariéru byl opravdu úchvatný. A teď se dvěma paladinům ukázala jako na zavalitou. Změť magií vytvořených blesků byla tím nejkrásnějším uměleckým dílem na této straně ostrova. Prostě... nádhera.

„Všichni tam uvnitř nakonec pomřou. Buď vyhladoví, nebo se spíš mezi sebou povraždí.“

„Jsou to zločinci,“ zakroutil Siegfried hlavou.

Sebastian pokrčil rameny: „To jo. Spousta z nich si to zaslouží. Ale stejně... co když budeme rudu ještě potřebovat?“

„Jak jsem řekl – jak král řekl: Jsme už na konci. Byly by to zbytečné...“

„Jo, vím, rozumím.“

Sebastian se rozhlédl kolem sebe. Samotné místo výměny nebylo ani jednou z obchodujících stran trvale hlídáno – nebylo zapotřebí, aby tomu tak bylo. Posádka hlídající dolní část průsmyku měla své trvalé stanoviště o něco dál v horách, obdobně jako *Štítonoška* byla z větší části soustředěna u vchodu do průsmyku. Na místo výměny se chodilo jen kvůli obchodu.

„Škoda té mlhy. Za jasného dne jdou vidět i věže Starého hradu. Teď je to Starý tábor.“

„Hm?“

„To jsou ti chlapíci, co nám posílají rudu.“

„Snad ti nebudou chybět.“

„Jsou to parchanti. Handlují hůř než černoši s exotickým kořením.“

Zpátky domů. Na pevninu, k bitvám...

„Tobě se nechce,“ otočil se na něj Siegfried. Hleděl na něj s pohledem plným vzteku a opovržení: „Zpohodlněl jsi, co? Neboj. Jakmile znovu spatříš nepřítele, ten hasnoucí plamen v tvém srdci znovu vzplane. Jestli ne... tak Innos s tebou.“

„Jasně,“ zamumlal Sebastian. „Tys byl vždycky hrdina, což? Já jsem taky bojoval se skřety. Není to žádná zábava.“

„Ne, zábava to není,“ ucedil Siegfried. „Je to válka. Válka není pěkná.“

„Ve válce se ale většinou bojuje o území. Tenhle nepřítel nás chce vyvraždit.“

„Tak mu v tom musíme zabránit! Nebo myslíš, že by se spokojili s tím, kdybychom utekli?“

„Jen mám ten pocit, že mají větší zápal do svého boje než my do našeho.“

Siegfried již přiložil ruku k jílci svého meče. Sebastian si poprvé všiml, že se rytířův styl od jejich posledního setkání změnil; namísto zbraně s bohatě zdobenou hlavicí se horlivému paladinovi u pasu pohupovala celkem obyčejně vyhlížející čepel. „Za takové řeči se kdysi házelo za bariéru. Teď už bych ti mohl podříznout hrdlo!“

Sebastian se usmál: „Ha! Jen klídek. Však já jsem jen starý hlupák. Ale pod tvým vedením... půjdou i ti neřádi v kleci s řevem do bitvy.“

„Žertuješ. Zlehčuješ. Měl ses stát dvorním šaškem. Jako voják jsi ostudou, jako paladin ztělesněním hanby.“

„Co už, ty ctností čišíš za nás oba.“ Sebastian sáhl do kapsy uniformy a vytáhl ubaleného novice: „Uvolněme trochu to napětí. Dáš si čmouda?“

„Ty... kouříš?“

„Příležitostně. Trestanci v bažinách dělají dobrý matroš.“

Siegfried konečně sejmul ruku ze svého meče, pohled v jeho očích však zůstal stejný:

„Možná bys měl za tu bariéru skočit. Zdá se, že by se ti mezi divochy líbilo.“

Velitel jen pokrčil rameny: „Když nechceš, nutit tě nebudu.“ Ruce znovu zmizely v kapsách, tentokrát za dobrodružstvím, jehož cílem bylo najít zápalky. Sebastian své kapsy znal moc dobře. Zapálil si a potahoval. Siegfried se dál mračil.

Ticho nakonec přerušil velitel: „Cestuješ sám. To ti král nedal ani jednoho panoše?“

„Ve městě je dalších patnáct mužů,“ pravil Siegfried. „Hledají vhodné rekruty.“

„Ah. Nebál ses – jet takhle sám?“

„S lapky si poradím.“

„Uhm. A co loď? Na čem plujeme?“

„Na galeoně. Esmeraldě.“

„Ještě pluje? Skvostná loď.“

Sebastian vydechl, tentokrát přímo Siegfriedovým směrem. Vznětlivý rytíř se se znechucením ve tváři odvrátil.

Jako napálit malé dítě...

„Cco...“ Siegfried otázku nedořekl, namísto toho mu z hrdla začal vycházet jen řev, který utichl teprve nárazem na vodní hladinu. Sebastian se nejdříve podíval dolů a teprve poté na svoji ruku. Nemohl uvěřit, že to bylo tak jednoduché. Prostě ho strčit – jako malého cucáka.

„No, příteli,“ zvolal, dokouřil a nedopalek odhodil za bariéru. „Jestli se v té zbroji neutopíš, jestli ses nepraštil do hlavy... tak že vzkazuju: *Sbohem a díky za kuřivo!*“

***

„Jen ze zvědavosti – komu se tady chce umírat za krále a za vlast?“

Odpovědí bylo Sebastianovi jen rozpačité ticho.

„Dobrá. Kdo se chce podívat na Jižní ostrovy? Daleko, daleko od první linie?“

„No. Já...“

„Výborně. Sbalte si, co můžete.“

„Ale pane... jak...“

„Proplížime se do města, uplatíme kapitána. Co já vím. Na pevninu nejdu.“

„Ale ve městě jsou určité další vojáci...“

„Ten problém vyřešíme, až se objeví.“

„Ale pane...“

„Co je?!“

„Co vězni?“

Sebastian se podíval směrem ke klecím. Dvacet párů očí se na něj dívalo prosebnými pohledy.

Těžká rozhodnutí, oběti na těle i na duchu...

„Prostě je postřílejte. Bude to lepší, než kdyby měli umrznout.“